

25/7/07

ורדה ואבינועם

(הרהורים בעקבות פרק מספרו של ארוין יאלום – טיפול קבוצתי תיאוריה ומעשה)

בחיפוי אחר משמעות, התחלתי לקרא יותר, אין ספר שהכתוב בו אינו לוקח אותי למחשבה על דניאל או עליכם. אין רגע פנוי מעיסוק שהמחשבה אינה נודדת לבור שנפער ואיך אני יכול לעשות משהו בכדי להקל עליכם, ועלי.

לפני מספר ימים קראתי משפט הדין בגורמים קיומיים אשר ביכולתם לזעזע אותנו ולגרום לשנוי בשגרת חיינו. אני מצטט 'התעמתות שפוקחת את עיננו לעובדות החיים הקיומיות הקשות: סופיותנו, חירותנו ואחריותנו לגיבוש מתכונת החיים שלנו, חיפוש אחר משמעות בחיים חרף גורלנו המצער שהועיד אותנו להיות מושלכים ליקום נטול משמעות פנימית משלו'

המשפט העביר אותי להרהר בכך שמעולם לא הייתי כואב כל כך למשך זמן ארוך כל כך, הליכתו של דניאל מאתנו נוגעת בכה הרבה נימים המחברים לדברים הבסיסים ביותר בכל אדם ובמיוחד למקורבים ביותר.

אני שואל את עצמי לעיתים קרובות האם ניתן, איך, מה עוד לא עשינו כחברים, אשר יכול לאפשר לחיות עם הכאב יחד עם השמירה על הזיכרונות. לא עשיתי סקר אך יש לי הרגשה שכמות נכבדת מהכניסות לאתר לזכרו של דניאל נזקפת לחברים.

תהיתי בהתחלה כיצד ניתן להכניס באתר אינטרנט כה הרבה רגשות, לתת חיות למשהו כה סופי ולמשוך רבים לבקר בו. נסחפנו בדרייב של אבינועם והשתדלנו כמו במקרים של השיר ואחרים לזרום עם הבקשות ולעשות כמיטב יכולתנו.

התחלנו בתרגול לקראת הליכה בשביל ישראל, עמדנו במשימה ובלו"ז שאבינועם הרביץ בנו (היו גם רגעי הנאה). יש לי בקשה להמשך, לאפשר לעשות קפה לפחות פעמים במהלך מסלול ולא רק להסתפק בתרמוס מהבית. רוצים להיות עמך אבל לא עומדים בקצב.

אני מרגיש שבמהלך השנה כאילו נמחקה ונעלמה שכבה שכעת נצרכים עליה דברים חדשים מלוויים בהרבה כאב. אבינועם דיבר לפני מספר ימים בראיון עם רפי רשף על תמיכת החברים, על המחשבות והכמיהות המחלחלות גם לילדנו, הרגשתי שלמעטפת הזו ולחיבוק שלנו אתכם אכן יש תרומה.

הוכחנו וחיזקנו את אשר אמרנו במילים, בעיניים רטובות מדמעות. נזכור ביחד ונשמש לכם קיר איתן להיתמך בו, כוח לחיות את היום יום, לחפש משמעות ולממש שאיפות.

אמיר